

men de have ikke givet nogen Definition, nogen klar Bestemmelse af, hvad der kunde fordres af Underofficersquartiererne som saadanne, saaledes at man f. Ex. ikke veed efter Licitationsvilkårene, at en Mand kan tage mod 4 Underofficerer og lægge dem alle fire ind i et stort Værelse. Underofficeren kan ikke kræve et Værelse for sig; ja selv om man vil gaae tilbage til Forordningen af 1816 og see, hvad de giste Underofficerer have Krav paa, saa er det ikke Meget; det er nok egentlig kun Plads til at have deres Koner i deres Seng — det mangler ved Licitationsvilkårene. Og hvem finder man saa at være de Bydende? Det er en heel Række — jeg veed ikke, om det er de giste eller ugiste Underofficerer — men paa ethvert Dvarteer er der en heel Række af nye Underofficerer, som efter den høie Grad af Sandsynlighed, der er for, at de kunne faae billige Dvarterer, selv byde de 91 Rd. 24 ß for deres Dvarteer, og det har Aalborg taget imod, og denne Maade at holde Licitation over Dvarterer paa, dermed har den retsfærdiggjort sig. Naar det ærede Medlem (Herz) lægger Mærke til, at det er gaaet til paa den Maade, vil han kunne begribe, at man maa kunne see langt båg ved Licitationerne og skaffe sig Ret båg ved Licitationerne. Naar et æret Medlem (P. Hansen) har talt om Bagtlocalet i Aalborg, at Byen har bygget en saadan Bagt og ved at faae 300 Rd. neppe fik sine udlagte Penge med Renter igjen, saa siger jeg: Det er ikke det, vi skulle give Byen Aalborg; vi skulle ikke give den Renten af disse Penge, men vi skulle simpelt hen give den Værdien af, hvad det vil koste at skaffe et tilstrækkeligt Locale til en lille Bagt, og det kan kun blive en lille Bagt, der behøves til en Garnison paa 300 Mand. Aalborg har i sin Tid bygget en smuk Bygning til en Hovedvagt, men det kommer ikke Staten ved. De have derovre den Fornøielse hver Dag at kunne see paa denne Hovedvagt, og saa maae de ogsaa give Noget ud for den Fornøielse og den Pynt. Hvad Sygehuset angaaer, skal jeg meget gjerne indrømme, at der har været anvendt et Slags Tvang mod Aalborg Commune; men hvis Byen havde svaret ganske simpelt: Vi bygge ingen, saa troer jeg neppe, at Noget var

gaaet hen og havde bygget noget for dem; men det veed jeg ganske sikkert, at den Æneste, der kunde have bygget for dem, var Kongeriget's Indenrigsminister, men han maatte jo først være kommet til os og have forlangt Penge, og da vi vilde have negtet ham Penge til at bygge et saadant stort Hospital for, saa kunde man altsaa være ganske sikker paa, at der ikke var bleven Tale om over 20,000 Rd. At vi iøvrigt ere komne til at betale disse 1,300 Rd., vil jeg gjerne indrømme er halvt om halvt en Slags Overenskomst; men en Overenskomst, hvorved vi fra Aalborg Byes Side kunde have faaet et klart Bevist paa, at den meente det Statskassen meget lempeligt; thi da Aalborg Sygestue indeholder betydeligt mere Locale, end der behøves til en Sygestue i Fredstid, saa kunde den uden at spørge Noget derom have lagt Underofficererne ind i de Værelser, som ikke bruges til de Syge. Men hvilken Vej ere vi nu gaaede? Vi ere nu komne til — og det er desværre den ærede Regjerings Skyld, at vi ere komne dertil — at spørge Stabslægen om, hvad han vil. Men hvad vedkommer det igrunden os? Stabslægen har ingen anden Villie, end at han kan forlange saa meget Rum i en god og tør Bygning, som der behøves til et vist Antal Syge, og over alt det øvrige Rum i Bygningen med tilhørende Inventarium har Stabslægen og Krigsministeren ikke den allermindste Villiesytring. Det hører ikke dem til; vi skyldte dem ikke at give dem nogen Bygning, men kun et passende Locale i en Bygning for de Syge i en Bataillon. Nu er vor Stilling vansteligere, fordi man har spurgt dem, der ikke have det Mindste at sige, og det skulde Aalborg Beshyrelse og Indquartieringscommissjon have sparet os for ved at sige: Denne Licitation cashere vi, og nu lægge vi dem i Naturalquarteer. Paa Aalborg Slot er der Sommerleilighed nok — om Vinteren gaaer det vel ikke an — men om Sommeren er der Plads til fem Gange saa mange Underofficerer, som der er i Dvarteer, hvilket man efter Forordningen af 1816 ikke havde kunnet faae Brag paa. Det er denne feilagtige Maade at gaae frem paa, der bringer os til de dyre Døelser i Indquartieringsvæsenet.

Jeg troer, at jeg nu omtrent har berørt de